

ஷட்பதீ

ஆதிசங்கரர் அருளிய விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம்.
தமிழ் உரை: ஞானபாஸ்கர பண்டிட் நாராயண சாஸ்திரிகள்

अविनयमपनय विष्णो दमय मनः शमय विषयमृगतृष्णाम् ।

भूतदयां विस्तारय तारय संसार सागरतः ॥

१

அவினயமபனய விஷ்ணே த^{ம்}மய மன: ஸமய விஷயம்ருக^{ம்}த்ருஷ்ணாம் ।
பூ^{ம்}தத^{ம்}யாம் விஸ்தாரய தாரய ஸம்ஸார ஸாக^{ம்}ரத: ॥

1

“விஷ்ணுவே என் வணக்கமற்ற தன்மையைப் போக்கு. மனதை அடக்கு. கானல் நீரைப் போன்ற விஷயங்களை சமனம் செய். ஜீவர்களிடத்தில் தயை நிறைந்திருக்கும்படி ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து தாண்டிவிப்பாயாக.”

दिव्यधुनीमकरन्दे परिमल परिभोग सच्चिदानन्दे ।

श्रीपति पादारविन्दे भवतव खेदच्छिदेवन्दे ॥

२

தி^{ம்}வ்யது^{ம்}னீமகரந்தே^{ம்} பரிமல பரிபோ^{ம்}க^{ம்} ஸச்சிதா^{ம்}னந்தே^{ம்} ।
ஸ்ரீபதி பாதா^{ம்}ரவிந்தே^{ம்} ப^{ம்}வதவ கே^{ம்}த^{ம்}ச்சி^{ம்}தே^{ம்}வந்தே^{ம்} ॥

2

“தேவ நதியான கங்கையின் மகரந்தங்களை உடையதும், ஸச்சிதானந்த அனுபவம் என்னும் வாஸனையை உடையதும் ஆன திருமகள் நாயகனான திருமாலின் திருவடிகளில் ஸம்ஸாரமெனும் காட்டுத்தீயைப் போக்க வணங்குகிறேன்.”

सत्यपि मेदापगमे नाथ तवाहं न मामकीनस्त्वम् ।

सामुद्रो हि तरङ्गः वचनसमुद्रो न तारङ्गः ॥

३

ஸத்யபி மேதா^{ம்}பக^{ம்}மே நாத^{ம்} தவாஹம் ந மாமகீனஸ்த்வம் ।
ஸாமுத்^{ம்}ரோ ஹி தரங்க^{ம்}: வசனஸமுத்^{ம்}ரோ ந தாரங்க^{ம்}: ॥

3

“தலைவரே! பேதமற்ற நிலை நிச்சயமே, எனினும் நான் உன்னைச்சார்ந்தவன். நீ என்னுடையவனல்ல. கடலிலிருந்து அலை உண்டாகிறது. அலையிலிருந்து கடல் உண்டாகவில்லை.”

उधुतनग नगभिदनुज दनुजकुलाऽमित्र मित्रशशिदृष्टे ।

दृष्टेभवति प्रभवति न भवति किं भवतिरस्कारः ॥

४

உத்ருதனக் நகபிதனுஜ தனுஜகுலா(அ)மித்ர மித்ரஸஸித்ருஷ்டே ।
த்ருஷ்டேபவதி ப்ரபவதி ந பவதி கிம் பவதிரஸ்கார: ॥ 4

"கோவர்த்தன மலையைக் குடைபிடித்தவனே! மலைகளைப்பிளந்த இந்திரனின் தம்பியே? அரக்கர் கூட்டத்தின் எதிரியே? சந்திர சூரியர்களைக் கண்ணாக உடையவனே! உன்னால் பார்க்கப் பட்டவனுக்கு ஸம்ஸார வெறுப்பு உண்டாகாதா என்ன?" (கட்டாயமுண்டாகும்.)

मत्स्यादिभिरवतारैरवतारवताऽवता सदा वसुधाम् ।

परमेश्वर परिपाल्यो भवता भवताप भीतोहम् ॥ ५

மத்ஸ்யாதிபிர்வதாரைரவதாரவதா(அ)வதா ஸதா வஸுதாம் ।
பரமேஸ்வர பரிபால்யோ பவதா பவதாப பீதோஹம் ॥ 5

"மத்ஸ்யம் முதலிய அவதாரங்களால் அவதரித்து எப்பொழுதும் பூமியைக் காப்பாற்றுகிற பரமேஸ்வர, பவதாபத்தினால் பயந்திருக்கிற நான் தங்களால் ரகூழிக் கத் தகுந்தவன்.

दामोदर गुणमन्दिर सुन्दरवदनारविन्द गोविन्द ।

भवजलधि मथनमन्दर परमं दरमपनय त्वं मे ॥ ६

தாம்மோதர் குணமந்திர ஸுந்தர்வதன்னாரவிந்த கோவிந்த ।
பவஜலதி மதனமந்தர் பரமம் த்ரமபனய த்வம் மே ॥ 6

"ஏ, தாமோதரனே! நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனே! அழகான தாமரைபோன்ற முகத்தையுடையவனே! பசுக்களைக் காப்பவனே! ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடையும் மந்திர மலை போன்றவனே! என் பெரிய பயத்தைப் (மரணம்) போக்கடிப்பாயாக.

नारायण करुणामय शरणं करवाणि तावको चरणौ ।

इति षट्पदी मदीये वदनसरोजे सदा वसतु ॥ ७

நாராயண கருணாமய ஸரணம் கரவாணி தாவகோ சரணௌ ।
இதி ஷட்பதீ மதியே வதன்னஸரோஜே ஸதா வஸது ॥ 7

"கருணை நிறைந்த ஹே நாராயண! உன் திருவடிகளைப் புகலிடமாக அடைகிறேன் எனும் இந்த ஆறு பதங்கள் (வண்டுகள்) என் முகமாகிற தாமரையில் எப்பொழுதும் வஸிக்கட்டும்."